

ဘုရား

เสียงกรีดร้อง ดั่งขึ้นทำลายความเงียบสงบระหว่างทางเดิน
โรงแรมที่เย็นนำไปด้วยระบบปรับอากาศ

แม่บ้านเดินโซเซออกมาจากห้องชุดห้องที่เพิ่งเข้าไปได้ไม่กี่วินาที เธอ
ส่งเสียงขอความช่วยเหลือ ร้องไห้สะอึกสะอื้น พลังเคาะประตูห้องพักแขก
ห้องอื่นๆ ไปทั่ว ไนไม่ช้าหัวหน้าจะต้องลงโทษที่เธอโวยวายควบคุมตัวเอง
ไม่ได้ ทว่าในตอนนั้นเธอกำลังทรนทรายกับอารมณ์ตื่นกลัวอย่างรุนแรง

เธอโชคไม่ดีนัก เพราะมีแขกเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่อยู่ห้องพักในป้าย
วันนี้ ส่วนใหญ่ออกไปท่องเที่ยวสัมผัสเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของย่าน
ประวัติศาสตร์ในเมืองชาร์ลสตันกัน แต่ในที่สุดเธอก็เรียกความสนใจของ
แขกผู้หนึ่งได้สำเร็จ เขาเป็นชายหนุ่มจากมิชิแกนผู้ซึ่งหนีภัยอันตรายจากอากาศ
ร้อนจัดที่ตนไม่คุ้นเคยจนต้องกลับมานอนพักเอาแรงสักงีบที่ห้อง

แม้จะยังมีนั่งเพราะถูกปลุกให้ตื่นอย่างกะทันหัน แต่เขาก็เข้าใจได้
ทันทีว่าสิ่งที่แม่บ้านทำความสะอาดห้องได้พบเห็นจะต้องเป็นเหตุร้ายรุนแรง
เท่านั้น เธอจึงได้ตกใจถึงเพียงนี้ ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะฟังคำพูดที่ปนมา
กับเสียงสะอื้นของเธอได้รู้เรื่อง เขาก็โทร.ติดต่อพนักงานโรงแรมด้านล่าง
พร้อมกับแจ้งเหตุฉุกเฉินซึ่งเกิดขึ้นที่ชั้นบนสุดของอาคารแก่เจ้าหน้าที่

ตำรวจห้องถิ่นชาร์ลสตันสองนายผู้ซึ่งดูแลห้องที่ซึ่งรวมไปถึงโรงแรม
ชาร์ลส์ทาวน์พลาซ่าที่เพิ่งเปิดใหม่แห่งนี้ สนองต่อการแจ้งเหตุร้าย
ทันที พนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงแรมผู้ที่มีทำร้อนใจเดินนำตำรวจ
ทั้งสองนายขึ้นไปยังเพ้นต์เฮาส์ด้านบน ที่ซึ่งก่อนหน้านี้แม่บ้านได้เข้าไปเพื่อ
จะจัดเตียงให้ และพบว่าเรื่องนั้นคงไม่จำเป็นแล้ว เนื่องจากเจ้าของห้อง
นอนแผ่หลาอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น ตายสนิท

ตำรวจนายหนึ่งคุกเข่าลงข้างศพ “พระเจ้า นี่ดูเหมือน...”

“ใช่เขาแน่ๆ” คำพูดของนายตำรวจผู้นั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงเจือความ
หวาดผวาไม่ต่างกัน “นี่มันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหนกันวะเนี่ย”

เขาสังเกต เห็นเธอทันทีที่เธอก้าวเข้ามาในบริเวณซ้อมจัดงาน

เธอดูโดดเด่นเป็นที่สุด แม้จะอยู่ท่ามกลางบรรดาสาวๆ ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนสวมชุดวาทวิวรับลมร้อน น่าแปลกที่เธอมาคนเดียว

เธอหยุดนิ่งเพื่อมองว่าจะไปทางไหน สายตาเธอหยุดเวทหนึ่งตรงเวที ซึ่งวงดนตรีกำลังบรรเลงบทเพลง ก่อนจะมองข้ามไปที่ฟลอร์เต้นรำ และเลยผ่านไปยังโถงและเก้าอี้ที่จัดเรียงอยู่รอบๆ เมื่อเห็นโถงว่างอยู่ตัวหนึ่ง เธอจึงเดินเข้าไปและนั่งลงตรงนั้น

บริเวณลานจัดงานเป็นรูปวงกลม เส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามสิบหลา แม้ว่าโครงสร้างจะเปิดโล่งและหลังคาเป็นทรงกรวย ด้านล่างประดับด้วยไฟคริสตมาสสว่างไสว แต่เพดานที่เอนลาดก็กักเสียงไว้ เป็นเหตุให้ภายในนั้นอีกทีก็ครึกโครมได้อย่างไม่น่าเชื่อ

วงดนตรีออกจะด้อยฝีมือไปหน่อย แต่ก็ยังชดเชยให้ด้วยการเร่งระดับเสียงดังสนั่น เห็นได้ชัดว่าตั้งใจจะใช้ระดับความดังกลบกลืนตัวโน้ตที่เล่นผิดให้ไม่เป็นที่สังเกตมากนัก ถึงกระนั้นพวกเขาก็ตั้งใจเล่นกันอย่างเต็มที่และเล่นได้สมกับเป็นนักแสดง มือคีย์บอร์ดและมือกีตาร์กำลังรัวตัวโน้ตออกมาจากเครื่องดนตรี หมวดคราที่ถักเป็นเปียของผู้เล่นฮาร์โมนิกาสะบัดไปมาตามจังหวะการโยกศีรษะของเจ้าตัว นักไวโอลินสีคันชักพลงกระโดดโลดเต้นด้วยท่าที่อวดให้เห็นร่องเท้าบู๊ตคาบอยสีเหลืองอย่างถนัดตามือกลองนั้นดูเหมือนจะเคาะได้เพียงจังหวะเดียว แต่ก็เคลื่อนไหวไปกลับ

THE ALIBI

จังหวัดนั้นอย่างสนุกสนานครั้นตรง

ผู้คนในงานดูเหมือนไม่ถือสาอะไรกับเสียงดนตรีที่เล่นกันไปคนละทิศคนละทาง เช่นเดียวกับแฮมมอนด์ ครอสลีย์ นำแปลกที่เสียงอึกทึกครึกโครมจากงานแฟร์ประจำเมืองนี้ฟังดูรื่นหูอย่างไรก็ไม่รู้ เขาตีมด่าไปกับเสียงเหล่านี้ ทั้งเสียงร้องแหลมที่ตั้งมาจากเครื่องเล่น เสียงโหวกเหวกของเหล่าเด็กชายวัยรุ่นบนยอดชิงช้าสวรรค์ เสียงร้องโยเยของบรรดาเด็กน้อย เสียงกระดิ่งนกหวีด และเครื่องเป่า ตลอดจนเสียงตะโกนและเสียงหัวเราะเรงร่าที่ตั้งก้องอยู่ในงาน

การเดินทางเที่ยวเล่นในงานแฟร์ประจำเมืองไม่ได้อยู่ในแผนของเขานี้วันนี้ แม้ว่าที่ผ่านมามีข่าวประชาสัมพันธ์ลวงหน้าตามหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นและทางโทรทัศน์อยู่บ้าง แต่มันก็ไม่ได้อยู่ในความสนใจ

แฮมมอนด์แวะมาที่งานนี้โดยบังเอิญเมื่อออกจากเมืองชาร์ลสตันมาได้ราวๆ ครึ่งชั่วโมง อะไรเป็นตัวบังคับให้เขาต้องหยุดแวะที่นี่ เขาเองไม่รู้ เขาเองไม่ได้ชื่นชอบการเที่ยวชมงานรื่นเริงอะไรนักหนาอยู่แล้ว พ่อแม่ก็ไม่เคยพาเขามาเที่ยวงานแบบนี้เลยสักครั้ง ครอบครัวเขาพยายามทุกทางที่จะหลีกเลี่ยงสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชาวบ้านทั่วไปมากันเยอะๆ คนพวกนี้ไม่ใช่พวกเดียวกับพวกเขา ไม่ใช่คนในระดับเดียวกัน

โดยปกติแล้วแฮมมอนด์ก็มักจะหลีกเลี่ยงงานรื่นเริงจำพวกนี้เช่นเดียวกัน นั่นไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนหัวสูง แต่เพราะเขาทำงานหนักและใช้เวลากับการทำงานไปมาก เขาจึงหวงแหนช่วงเวลาพักผ่อนและเลือกสรรกิจกรรมยามว่างอย่างพิถีพิถัน เขาจะไปออกรอบตีกอล์ฟ ตกปลาสักสองสามชั่วโมง ดูหนัง หรือรับประทานอาหารเจียบๆ ในร้านดีๆ แต่งานแฟร์ประจำเมืองแบบนี้แหละหรือ มันไม่ใช่งานอดิเรกที่เขาอยากทำเป็นอันดับต้นๆ แน่

แต่เฉพาะในบ่ายวันนี้ ผู้คนมากมายและเสียงอึกทึกกลับดึงดูดความสนใจเขา ถ้าต้องอยู่เพียงลำพัง เขาจะนึกกังวลกับปัญหาร้อยแปด จะนึกภาพตัวเองจมจ่อมอยู่กับความท้อแท้สิ้นหวัง แล้วใครเล่าจะต้องการให้เป็นเช่นนี้ ทั้งที่ใกล้จะหมดช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์หน้าร้อนอยู่รอมร่อ

ดังนั้นเมื่อความเร็วในการขับรถบนทางหลวงของแฮมมอนด์ลดลง จนกลายเป็นคลานตัวมเตี้ยม และเขาต้องติดแหงกอยู่กับการจราจรที่เคลื่อนตัวได้อย่างเชื่องช้าเข้าไปในลานจอดรถชั่วคราว ซึ่งเดิมที่เป็นทุ่งเลี้ยงวัวที่ถูกแปรสภาพโดยชาวนาผู้กล้าได้กล้าเสีย เขาก็เลยเข้าไปกับพวกรถยนต์ รถตู้ และรถเอสยูวีคันอื่นๆ เสียเลย

เขาจ่ายเงินสองเหรียญให้เด็กหนุ่มที่กำลังเคี้ยววาสุบตั๋ยๆ ซึ่งเป็นคนเก็บค่าจอดรถให้ชาวนาเจ้าของที่ และเขาก็โชคคิดหาที่จอดรถได้ร่วมไม่ได้ ก่อนลงจากรถเขาถอดเสื้อสูท ปลดเน็คไท และพับแขนเสื้อขึ้น ตอนที่กำลังเดินหลีกกองขี้วัวอย่างระมัดระวังอยู่นั้น เขานึกอยากให้เลือกผ้าที่สวมอยู่เป็นกางเกงยีนกับรองเท้าบู๊ต แทนที่จะเป็นเสื้อกับกางเกงสแล็คและรองเท้าหนังหุ้มส้น แต่แค่นั้นเขาก็รู้สึกตึกคักขึ้นมาแล้ว ณ ที่แห่งนี้ไม่มีใครรู้จักเขา เขาไม่ต้องเสวนากับใครหากไม่ต้องการ ไม่มีนัดหมายใดๆ ที่ต้องไปพบ ไม่มีการประชุมต้องเข้าร่วม ไม่มีใครโทรศัพท์ฝากข้อความให้ติดต่อกลับ นอกตัวเมืองเช่นนี้ เขาไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาอาชีพ ไม่ใช่เพื่อนร่วมงาน หรือเป็นลูกชายของใคร ความตึงเครียด ความโกรธ และภาระรับผิดชอบที่หนักอึ้งค่อยๆ ละลายหายไป พร้อมกับความรู้สึกอิสระที่พุ่งขึ้นในใจ

บริเวณงานกันเขตไว้ด้วยเชือกพลาสติกซึ่งประดับด้วยธงราวหลากสีที่ซึ่งจงดิ่ง แต่ก็ยวบยู่ไปตามสภาพอากาศร้อนจัด อากาศหนักอึ้งอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมยวนน้ำลายจากอาหารที่กำลังปรุง...อาหารขยะ เมื่อฟังจากไกลๆ เสียงเพลงไม่ได้ฟังดูแยเกินไบนัก เขานึกดีใจขึ้นมาทันทีที่ตัดสินใจหยุดรถที่นี่ เขาต้องการสิ่งนี้...ความเป็นส่วนตัว

เพราะแม้ว่าผู้คนจะเบียดเสียดกันไปมาผ่านประตูหมุน เขาก็รู้สึกถึงความสันโดษได้อย่างแท้จริง การเข้ามาอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่เอะอะโวยวายจู่ๆ ก็กลายเป็นเรื่องน่าทำยิ่งกว่าการใช้เวลาช่วงค่ำอยู่คนเดียวในบ้านพักแบบเคบินแคบๆ อันเป็นแผนที่เขาวางไว้แต่แรกเมื่อเดินทางออกจากตัวเมืองชาร์ลส์ตัน

วงดนตรีบรรเลงจบไปแล้วสองเพลง ตั้งแต่หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลแดงผู้นั่งลงตรงโต๊ะที่อยู่อีกฟากของลานจัดงาน ตรงข้ามกับที่

THE ALIBI

ที่เขานั่งอยู่ แสมมอนต์ยังคงมองเธอไม่วางตา พลังเดาสู่มีไปต่างๆ นานา เป็นไปได้มากกว่าเธอกำลังรอใครตามมาสมทบ อาจเป็นสามีหรือลูกๆ เธอ ไม่น่าจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา น่าจะสามสิบต้นๆ มากกว่า เป็นวัยที่จะต้องขับรถรับส่งลูกเล็กๆ เป็นคุณแม่ที่ช่วยดูแลกิจกรรมลูกเสือเนตรนารี ของเด็กๆ เป็นสมาชิกสมาคมผู้ปกครองและครู เป็นแม่บ้านที่ต้องคอยจำว่าเมื่อไรจะครบรอบฉีดวัคซีนคอตีบ บาดทะยัก ไอกรณ หามจดจัดฟัน และคอยดูแลจัดการให้ผ้าขาวสวยสะอาด ผ้าสีดูสดใส เขารู้จักผู้หญิงพวกนี้ ก็จากการดูโฆษณาทางโทรทัศน์ แต่เธอก็ดูจะมีบุคลิกลักษณะโดยรวมเป็นแบบนั้นจริงๆ

ผิดกันก็ตรงที่เธอดูออกจะ...ออกจะ...กระสับกระส่ายไปหน่อย

เธอดูไม่เหมือนคุณแม่ลูกเล็กๆที่กำลังหย่อนใจในช่วงเวลาว่างอันน้อยนิดระหว่างที่คุณพ่อพาเด็กๆ ไปเล่นม้าหมุน เธอไม่ได้ดูนิ่งและดูเป็นคนมีความสามารถรอบด้านเหมือนอย่างพวกภรรยาของคนรู้จักของเธอ พวกที่เป็นสมาชิกสมาคมแม่บ้านหรือสโมสรต่างๆ ที่จะไปงานเลี้ยงสลัด มื้อกลางวันและจัดงานปาร์ตี้วันเกิดให้ลูกๆ รวมทั้งจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำ เพื่อต้อนรับคนรู้จักในแวดวงธุรกิจของสามี ทั้งยังไม่เหมือนผู้หญิงที่นิยมเล่นกอล์ฟหรือเทนนิสในคันทรี่คลับสัปดาห์ละครั้งสองครั้ง ในช่วงที่ไม่ได้ไปเข้าคลาสแอโรบิกและร่วมกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิล

และเธอก็ไม่มีเนื้อเหลวๆ หย่อนคล้อยเหมือนคุณแม่ที่ผ่านการมีลูกมาแล้วสองสามคนด้วย รูปร่างเธอตั้งกระชับแบบนักกีฬา เธอมีช่วงขาสวย ไม่ใช่ลี สวยมาก ขาคู่นั้นเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เรียบเนียน และมีสีแทน ซึ่งเจ้าตัวอวดโดยการสวมกระโปรงสั้นและรองเท้าส้นเตี้ยที่มีสายรัดพันรอบข้อเท้า เลื้อยแขนงูของเธอปาดลึกลงช่วงคอ คล้ายจะเป็นเลื้อยกลมๆ เข้ากับเลื้อยกลมที่ผูกเป็นปมหลวมๆ ไว้รอบคอ ก่อนที่เธอจะแกะมันออก การแต่งกายของเธอเก๋ไก๋ ทันสมัย โดดเด่นจากบรรดาสาวๆ ส่วนใหญ่ในงานที่ใส่กระโปรงสั้นกับรองเท้าผ้าใบ

กระเป๋าทึบที่เธอวางไว้บนโต๊ะนั้นใหญ่พอสำหรับใส่พวงกุญแจ กระดาษทิชชู และอาจใส่ลิปสติกได้อีกแท่งเท่านั้น แต่ไม่มีพื้นที่มากพอ

ที่จะเป็นกระเปาะคุณแม่ ซึ่งต้องมีทั้งขวดน้ำ ผ้าเปียก ขนมขบเคี้ยวต่างๆ ไป และเครื่องใช้ไม้สอยที่มากพอจะใช้เอาตัวรอดจากเหตุการณ์วุ่นๆ ได้ในกรณีที่มีเรื่องฉุกเฉินเกิดขึ้น

แฮมมอนต์มีหัวด้านการคิดวิเคราะห์ การพิจารณาหาเหตุผลเชิงอนุमानเป็นเรื่องที่เขาถนัดที่สุด ดังนั้นเขาจึงสรุปเอาด้วยข้อสรุปที่คิดว่าน่าจะถูกต้องว่า ไม่น่าเป็นไปได้ที่ผู้หญิงคนนี้จะ เป็นแม่คน

แต่ก็ไม่ได้แปลว่าเธอยังไม่แต่งงานหรือคบอยู่กับใคร และกำลังรอให้คนสำคัญของเธอตามมาสวมหมั้น ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นใคร และความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเป็นไปในลักษณะใด เธออาจเป็นผู้หญิงที่อุทิศชีวิตให้การทำงาน อาจเป็นผู้มีอำนาจที่สามารถเขย่าวงการธุรกิจ เป็นตัวแทนขายที่ประสบความสำเร็จ เป็นผู้ประกอบการที่เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถ เป็นนายหน้าซื้อขายหุ้น หรืออาจเป็นเจ้าของที่แฟนกิลินเชื่อ

แฮมมอนต์จับเบียร์ที่อุ่นขึ้นเพราะอากาศร้อนพลางจ้องมองหญิงสาวด้วยความสนใจ

แล้วทันใดนั้นเขาก็รู้สึกได้ถึงสายตาทิ่มมองกลับมา

เมื่อดวงตาของทั้งคู่ประสานกัน หัวใจเขาก็มีอาการวูบไหว บางทีอาจเกิดจากความอายที่ถูกจับได้ว่าเป็นฝ่ายแอบมอง แต่เขาก็ไม่ได้เสมองไปทางอื่น แม้ว่าเหล่านักเดินจะยกย้ายผ่านหน้า บดบังสายตาของทั้งคู่เป็นระยะๆ ทว่าทั้งสองก็ยังคงสบตากันอยู่อย่างนั้นอีกหลายวินาที

แต่แล้วจู่ๆ เธอก็เป็นฝ่ายหลบตาไปก่อน รวากับว่าเธอนึกเขินอายขึ้นมาเหมือนกันที่จ้องมองเขาท่ามกลางผู้คนมากมาย ความผิดหวังแถมละลายที่ตนมีปฏิกริยาราวกับเด็กรุ่นๆ ทั้งที่เพิ่งจะสบตากับเธอเท่านั้น ทำให้แฮมมอนต์ยอมสละที่นั่งให้คู่รักสองคู่ที่เดินโฉบไปมามองหาที่ว่างอยู่เป็นนาน จากนั้นจึงเดินฝ่าฝูงชนไปยังบาร์ชั่วคราวซึ่งจัดเตรียมไว้เพื่ออำนวยความสะดวกแก่เหล่านักเดินที่รู้สึกกระหายน้ำ

บาร์เป็นจุดที่ได้รับความนิยมมากที่สุด เจ้าหน้าที่จากฐานทัพทหารหน่วยต่างๆ ในห้องที่ยืนซ้อนกันอยู่สามชั้นรอบๆ บาร์ แม้จะไม่ได้อยู่ในชุดเครื่องแบบ ทว่าทรงผมสั้นเกรียนก็ระบุสถานะของชายกลุ่มนี้ได้ พวกเขากำลัง

THE ALIBI

ดื่มเหล้า สายตาสอดส่องสาว ๆ ชั่งใจว่าตนจะมีโอกาสแค่ไหน พนันกันว่าใครจะจับได้หรือไม่ได้ และคุยชมกันไปมา

เหล่าบาร์เทนเดอร์กำลังแจกจ่ายเบียร์ให้ลูกค้าอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับความต้องการ แฮมมอนด์พยายามส่งสัญญาณให้บาร์เทนเดอร์คนหนึ่งอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้ เขาตัดสินใจรอให้คนบางตากว่านี้แล้วจึงค่อยสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม

แฮมมอนด์ค่อยรู้สึกรู้ว่าตัวเองดูน่าอายน้อยกว่าตอนที่เขานั่งอยู่ที่โต๊ะคนเดียวเมื่อครู่ เขามองผ่านฟลอร์เต้นรำไปยังโต๊ะที่เธอนั่ง และหัวใจเขาก็หล่นวูบ เมื่อพบว่าตอนนี้มีชายสามคนลากเก้าอี้มานั่งที่โต๊ะเธอเรียบร้อยแล้ว ไหล่กว้างของชายคนหนึ่งในกลุ่มบดบังเธอจากสายตาของแฮมมอนด์ และแม้ทั้งสามจะไม่ได้อยู่ในเครื่องแบบ แต่ดูจากทรงผมซึ่งตัดสั้นตามข้อบังคับและท่าที่ยิ่งผยอง เขาเดาว่าทั้งสามเป็นนาวิกโยธิน

จะว่าไปเขาก็ไม่ได้แปลกใจอะไรนัก ผิดหวัง แต่ไม่ได้แปลกใจ

เธอมีรูปร่างหน้าตาที่ดีเกินกว่าจะมาคนเดียวในคืนวันเสาร์ เธอก็แค่มานั่งเล่นฆ่าเวลาระหว่างรอคู่เดทนั้นแหละ

และต่อให้เธอจะแต่งงานแล้วนี่ก็เพียงคนเดียวจริงๆ เธอก็คงไม่รู้คู่เดทอยู่นานนัก ยิ่งในสถานที่ที่เหมือนตลาดล่างนี่อีกหลายๆ เช่นนี้ด้วย นายทหารหนุ่มโสดที่มีบัตรทำงานในช่วงวันหยุดจะมีสัญชาติญาณและความมุ่งมั่นแบบนักล่าอยู่ เขาจะมีวัตถุประสงค์อยู่อย่างเดียว และสิ่งนั้นก็คือการจับผู้หญิงให้ได้สักคนในค่ำคืนนี้ และแม้จะไม่ได้พยายาม ผู้หญิงคนนี้ก็จะต้องดูตาสายตาใครต่อใคร

ใช้ว่า เขา คิดจะไปจับเธอนะ แฮมมอนด์บอกตัวเอง เขาแก่เกินกว่าจะทำอะไรแบบนั้นแล้ว เขาคงไม่ลดอายุไปคิดอะไรแบบเด็กหนุ่มเลือดร้อนหรือให้ตายเถอะ อีกอย่าง มันยังดูไม่เหมาะสมเอาเลยนี่ จริงไหม เพราะถึงเขาจะไม่ได้คบใครอย่างจริงจัง แต่ก็พูดไม่ได้เต็มปากว่า ไม่คบใครเลย

ทันใดนั้นหญิงสาวก็ผุดลุกขึ้น คว่าเสื้อคลุม สะพายกระเป๋าใบเล็กพาต๋ไหล่ แล้วหมุนตัวเพื่อจะเดินออกจากโต๊ะ ชายหนุ่มทั้งสามที่นั่งอยู่

กับเธอปล้นลูกขึ้นและล้อมหญิงสาวไว้ หนึ่งในสามผู้ดูจะมีอาการเมาโอบ ไทล่เธอแล้วก้มหน้าลงไปใกล้ใบหน้าเธอ แสมมอนด์เห็นริมฝีปากของเขา ขยับ ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะพูดอะไรออกมา คำพูดนั้นก็ทำให้เพื่อนที่เหลืออีก สองคนหัวเราะดังลั่น

เธอไม่เห็นชั้นด้วย เธอหันศีรษะหนี ซึ่งแสมมอนด์เห็นแล้วเข้าใจเลย ว่าเธอกำลังพยายามปลีกตัวออกมาจากสถานการณ์น้ำอืดอืดใจโดยพยายาม ไม่ให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น เธอจับมือของทหารหนุ่มแล้วเกาะมันออกจากลำคอ พลังเค้นรอยยิ้มเครียดๆ ออกมาก่อนจะพูดบางอย่างกับชายผู้นั้นและ หันหลังเดินจากมา

แต่เขาไม่ยอมรามือ และด้วยแรงยุจากเพื่อนทั้งสอง ชายหนุ่มที่ถูก ปฏิเสธจึงเดินตามหลังหญิงสาวไป ตอนที่เขาจับแขนและดึงเธอให้หันมาหา อีกครั้งนั้นเองที่แสมมอนด์เริ่มลงมือ

จากนั้นเขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเดินข้ามฟลอร์เต็นรำไปได้อย่างไร ทั้งที่ เขาต้องเดินฝ่าบรรดาคุ้รักที่กำลังเต็นรำในจังหวะสโลว์อยู่บนฟลอร์ เพราะ ภายในเวลาไม่กี่วินาทีเขาก็เดินมาถึงตัวนาวิกโยธินกล้ำมโตลำบักทั้งสอง แสมมอนด์ผลักนายทหารจอมตื้อคนหนึ่งออกไปข้างๆ ก่อนจะได้ยินตัวเอง พูดว่า “ขอโทษนะที่รัก บังเอิญผมไปเจอนอร์ม แบลนชาร์ด เข้า หมอนั้น ข้างพูดขนาดไหนคุณก็รู้ โชคดีของผมจริงๆ ที่ตอนนี้วงดนตรีเล่นเพลง ของเรา”

แสมมอนด์โอบเอวเธอแล้วพาไปยังฟลอร์เต็นรำ

“เข้าใจที่ผมสั่งใช่ไหม”

“เข้าใจครับ คุณนักสืบ ห้ามใครเข้าออกที่นี่เด็ดขาด พวกผมปิดทาง เข้าออกทั้งหมดตามที่สั่งแล้ว”

“ห้ามทุกคนเลยนะ ไม่มีข้อยกเว้น”

“ครับผม”

หลังจากนั้นคำสั่งของตนแล้ว ตำรวจสืบสวนโรวี สมิโลว์ ก็พยักหน้า ให้เจ้าหน้าที่ในชุดเครื่องแบบ ก่อนจะเดินเข้าไปยังชาร์ลส์ทาวน์พลาซ่าทาง

THE ALIBI

ประตูหลัก บันไดของที่นี่ได้รับการยกย่องจากนิตยสารด้านการออกแบบหลายต่อหลายเล่มให้เป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่ทางสถาปัตยกรรม และได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ของคอมเพล็กซ์แห่งใหม่ี่แล้วด้วย มันเป็นตัวอย่งที่แสดงให้เห็นถึงความอารีรอบของชาวใต้ บันไดซึ่งมีชั้นอันกว้างขวางสองสายทอดขึ้นมาจากลิโอบบี้ ดูราวกับจะโอบล้อมเอาแขนเดอเลียร์คริสตัลไว้ก่อนจะไปบรรจบกันเป็นระเบียบชั้นสอง ซึ่งอยู่เหนือจากบริเวณลิโอบบี้ขึ้นไปสี่สิบฟุต

ทว่าบริเวณลิโอบบี้ทั้งสองชั้นมีตำรวจนอกเครื่องแบบปะปนอยู่กับแขกและพนักงานโรงแรม ตอนนีทุกคนรู้แล้วว่าที่นี่เกิดเหตุซึ่งดูเหมือนจะเป็นการฆาตกรรมขึ้นที่ชั้นห้า

ไม่มีอะไรจะสร้างบรรยากาศของความคาดหวังที่กดดันเจ้าหน้าที่ได้มากเท่าเหตุฆาตกรรมอีกแล้ว สมิโลว์คิดขณะประเมินสถานที่เกิดเหตุ

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวกายเกรียมแดด เหงื่อแตกพลั๊ก สะพายกล้องถ่ายรูปชนิดพกพาเดินวนไปเวียนมา คอยถามคำถามนั่นนี่เอากับใครก็ตามที่มีอำนาจจัดการ บ้างก็พูดคุยกันเอง คาดเดาถึงรูปพรรณสัณฐานของผู้ตายและสาเหตุของการฆาตกรรมในครั้งนี

สมิโลว์ในชุดสูทตัดเย็บอย่างดีกับเสื้อเชิ้ตที่ปลายแขนติดกระดุมกลัดสตีลฝรั่งเศสสนั้น ดูแต่งตัวเนียบเกินกว่าเหตุอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าอากาศภายนอกจะร้อนระอุ ทว่าชุดของเขาก็ยังคงแห้งสนิทและดูเหมือนใหม่ ไม่มีแม้แต่ความชื้น ลูกน้องชี้รำคาญคนหนึ่งเคยซุบซิบถามกับเพื่อนว่า สมิโลว์เคยเห็ง้อออกบ้างหรือเปล่า “ไม่เคยหรอก” เพื่อนตำรวจคนหนึ่งตอบ “ใครๆ ก็รู้ว่ามนุษย์ต่างดาวไม่มีต่อมเหงื่อ”

สมิโลว์มุ่งตรงไปยังลิฟต์ที่จอดเรียงรายอยู่ เจ้าหน้าที่ที่เขาได้พูดคุยด้วยตรงทางเข้าคงแจ้งให้คนอื่นรู้แล้วว่าเขามาที่นี่เพราะเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งซึ่งประจำอยู่ในลิฟต์กดปุ่มเปิดดรอเขาอยู่ สมิโลว์ไม่ได้ขอบคุณตามมารยาทตอนที่ก้าวเข้าไปในลิฟต์

“รองเท้ายังมันอยู่เลยหรือครับ คุณสมิโลว์”

สมิโลว์หันไปตอบ “อ้อ ใช่ ขอบคุณนะ สมิตตี้”

ชายผู้ซึ่งทุกคนต่างรู้จักเพียงแค่อีโก้ตัวนี้ดูแลกิจการเก้าอี้ขัดรองเท้าสามตัวซึ่งตั้งอยู่ในเงื้อมมือเล็กๆ ติดกับลิโอบบี้ของโรงแรม เป็นเวลาหลายสิบปีที่เขาประจำอยู่ในโรงแรมอีกแห่งหนึ่งในตัวเมือง กระทั่งเมื่อเร็วๆ นี้เขาจึงถูกดึงตัวให้เข้ามาร่วมงานกับชาร์ลส์ทาวน์พลาซ่า และลูกค้าของเขาก็ตามมาด้วย สมิตตี้ได้รับทิปงามๆ อยู่บ่อยครั้ง แม้แต่จากลูกค้าที่ไม่ใช่คนเมืองนี้ เพราะเขารู้มากกว่ากองเชียร์จ๊องของโรงแรมเสียอีก ว่าเมืองนี้มีอะไรน่าทำ มีที่ไหนน่าไป และบอกแขกได้ด้วยว่าจะหาสิ่งที่ต้องการได้จากที่ใดในเมืองชาร์ลส์ตัน

โรรี สมิลัวร์ เป็นลูกค้าขาประจำคนหนึ่งของสมิตตี้ ถ้าเป็นเวลาปกติ เขาจะแวะพูดคุยกัยออกล้อกับสมิตตี้ด้วย แต่ตอนนี้สมิลัวร์กำลังรีบและหงุดหงิดที่ต้องมาเสียเวลา เขาจึงตัดบทหัววนๆ เพียงว่า “แล้วค่อยคุยกันสมิตตี้” ก่อนที่ประตูลิฟต์จะเลื่อนปิด

เขาและตำรวจในเครื่องแบบขึ้นมายังชั้นบนสุดโดยไม่พูดจาอะไรกัน สมิลัวร์ไม่เคยทำตัวสนิทสนมกับเพื่อนร่วมอาชีพ แม้แต่กับคนในระดับเดียวกัน ยิ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชายิ่งไม่ต้องพูดถึง เขาไม่เคยเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา ก่อน เว้นเสียแต่จะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับคดีที่เขารับผิดชอบอยู่ พวกตำรวจในแผนกคนไหนที่กล้าพอจะมาคุยเล่นกับเขา ในไม่ช้าก็จะค้นพบว่าความพยายามของตานั้นเปล่าประโยชน์ บุคลิกลักษณะของสมิลัวร์นั้นทำให้ยากที่ใครจะสานมิตรภาพด้วยได้ แม้แต่ภาพลักษณ์ภายนอกที่เนี้ยบกริบของเขา ก็ยังทำหน้าที่ราวกับรั้วลวดหนามที่กั้นให้คนเข้าหาเขาได้ยากยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นห้า สมิลัวร์ก็รู้สึกได้ถึงความตื่นตื้นที่เขาราบตีว่าคืออะไร เขาไปตรวจดูสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ซึ่งบางแห่งก็น่าเบื่อและไม่มီးอะไรน่าดู ขณะที่หลายต่อหลายแห่งกลับน่าขนพองสยองเกล้าอย่างยิ่ง บางแห่งไม่มีอะไรให้จดจำและซ้ำซาก ขณะที่หลายต่อหลายแห่งเขาจะไม่มีวันลืมเลือน ซึ่งสาเหตุก็มาจากจินตนาการ

* Concierge หมายถึงพนักงานต้อนรับส่วนหน้า ซึ่งจะคอยอำนวยความสะดวกให้แก่แขกและให้คำแนะนำในการท่องเที่ยว

THE ALIBI

สุบรรเจิดของฆาตกร สภาพแวดล้อมของสถานที่ที่พบศพ ขั้นตอนการฆ่าอันพิสดารพันลึก อาวุธสังหารที่แปลกไม่เหมือนใคร หรืออาจจะเป็นเพราะอายุและวิธีที่ผู้เคราะห์ร้ายถูกสังหาร

แต่ความรู้สึกครั้งแรกเมื่อมาถึงสถานที่เกิดเหตุก็ยังคงทำให้ห่อหุ้มนาสินในตัวของสมิโรว์พุ่งสูงได้อยู่เสมอ และเขาก็ไม่เคยละอายุ เขาเกิดมาเพื่อทำงานนี้ เขามีความสุขกับงานที่ทำ

เมื่อสมิโรว์ก้าวออกจากลิฟต์ เสียงสนทนาระหว่างตำรวจนอกเครื่องแบบทั้งหลายตรงโถงทางเดินก็ซาลง จะเป็นด้วยความเคารพหรือหวาดกลัวนายก็ตาม ตำรวจเหล่านั้นก็พากันหลีกให้เมื่อเขาเดินตรงมาทางประตูที่เปิดอ้าของห้องชุดซึ่งมีชายคนหนึ่งเสียชีวิตลงในวันนี้

เขาจดเบอร์ห้องพักแล้วมองเข้าไปด้านใน เขาดีใจที่เห็นเจ้าหน้าที่เจ็ดนายรวมทั้งหน่วยพิสูจน์หลักฐานประจำอยู่ที่นั่นแล้ว และกำลังปฏิบัติหน้าที่ในส่วนของตนอยู่

เมื่อพอใจแล้วที่ได้เห็นทุกคนทำงานกันอย่างเต็มกำลัง เขาก็หันกลับมาหานักสืบสามนายซึ่งมาจากแผนกสืบสวนคดีอาญา นักสืบนายหนึ่งซึ่งกำลังสูบบุหรี่ระดับมวนบุหรี่ในที่เขี่ยบุหรี่อย่างรวดเร็ว สมิโรว์มองจ้องเขาอย่างเย็นชาด้วยดวงตาที่ไม่กะพริบ “ผมหวังว่าในรายนั้นจะไม่มีหลักฐานชิ้นสำคัญอยู่นะ คอลลินส์”

ตำรวจสืบสวนคอลลินส์เอามือซุกไว้ในกระเป๋าพร้อมกับนักเรียนชั้นเกรดสามที่ถูกตำหนิเพราะไม่ได้ล้างมือหลังเข้าห้องน้ำ

“ฟังให้ดี” สมิโรว์พูดกับตำรวจสืบสวนทั้งกลุ่ม เขาไม่ได้ขึ้นเสียง เขาไม่เคยต้องทำแบบนั้น “ผมจะไม่ยอมให้มีอะไรผิดพลาดแม้แต่นิดเดียว ถ้ามีอะไรมาสร้างความเสียหายแก่หลักฐานในสถานที่เกิดเหตุ หากมีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนที่สมควร แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยที่สุด ถ้ามีหลักฐานแม้จะเล็กน้อยที่สุดถูกมองข้ามหรือมองผ่านไปเพราะนิสัยสะเพร่าเลินเล่อของใครก็ตาม ก้นของไอคนนั้นก็จะถูกหั่นออกเป็นชิ้นๆ และผมจะเป็นคนจัดการด้วยตัวเอง”

เขาสบตาตำรวจสืบสวนที่ละนาย แล้วเอ่ยว่า “เอาละ ไปทำงาน

กัน” ขณะเดินเรียงแถวเข้าไปในห้อง พวกเขาต่างก็หยิบถุงมืออย่างขึ้นมาสวม ตำรวจแต่ละนายต่างมีหน้าที่เฉพาะของตน ซึ่งแต่ละคนก็แยกย้ายกันไปทำ ค่อยๆ ก้าวอย่างอย่างระมัดระวัง ไม่สัมผัสสิ่งของใดๆ ที่พวกเขาไม่สมควรแตะต้อง

สมิโลว์ตรงไปหาตำรวจสองนายที่มาถึงที่เกิดเหตุก่อนใคร เขาถามทั้งคู่โดยไม่เสียเวลาอ้อมกบท “คุณแตะต้องศพหรือเปล่า”

“เปล่าครับผม”

“แตะต้องอะไรอย่างอื่นหรือเปล่า”

“เปล่าครับผม”

“ลูกบิดประตูล่ะ”

“ประตูเปิดอยู่แล้วตอนที่พวกผมมาถึง แม่บ้านที่พบศพเป็นคนแรกเป็นคนเปิดทิ้งเอาไว้ ยามของโรงแรมที่ขึ้นมาดูอาจไปแตะมันเข้า พวกเราถามเขาแล้ว เขาบอกว่าเปล่า แต่...” นายตำรวจยกไหล่

“โทรศัพท์ล่ะ” สมิโลว์ถาม

“เปล่าครับผม ผมใช้โทรศัพท์มือถือของผมโทร. แต่ก็อย่างว่าละครับ ยามอาจจะใช้โทรศัพท์ตอนที่พวกเรายังไม่ถึง”

“พวกคุณได้สอบถามใครไปแล้วบ้าง”

“แค่ยามคนเดียวครับ เขาเป็นคนโทร.แจ้งเรา”

“แล้วเขายังไง”

“บอกว่าแม่บ้านพบศพในห้อง” นายตำรวจชี้ไปที่ร่างไร้วิญญาณ “ลักษณะเป็นอย่างนั้น่ะครับ นอนคว่ำหน้ากับพื้น มีรอยถูกยิงสองนัดที่หลัง ตรงใต้กระดูกสะบัก”

“ได้สอบถามแม่บ้านหรือเปล่า”

“พยายามแล้วครับ แต่เธอเอาแต่ร้องไห้พึมพาย เราเลยไม่ได้อะไรมากนัก อีกอย่าง เธอเป็นคนต่างชาติ ไม่รู้หรือครับว่าเธอมาจากไหน” ตำรวจผู้นั้นตอบเมื่อสมิโลว์เลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย “จับสำเนียงไม่ได้เลยครับ เธอเอาแต่พูดซ้ำไปซ้ำมาว่า ‘คนตาย’ แล้วก็ร้องไห้พืดพาดกับผ้าเช็ดหน้า เธอกลัวแทบตายเลยละครับ”

THE ALIBI

“คุณได้จับซีพजरผู้ตายหรือเปล่า”
เจ้าหน้าที่มองไปที่คูหุของตนซึ่งเพิ่งเอ่ยตอบเป็นครั้งแรก “ผมจับครับ
ก็แค่เช็คให้แน่ใจว่าเขาตายแล้วจริงๆ”
“งั้นคุณก็ *เตะต้อง* ศพไปแล้วสิ”
“เอ่อ ครับ แต่ก็แค่จับดูซีพजर”
“ผมเข้าใจว่าคุณคงจับไม่เจอสินะ”
“ซีพजरนะหรือครับ” นายตำรวจส่ายหน้า “ไม่เลยครับ เขาตายแล้ว
ไม่มีข้อสงสัยใดๆ”

จนถึงตอนนี้สมิโลว์ยังไม่ได้ให้ความสนใจกับศพเลย เขาเดินตรง
ไปยังร่างไร้วิญญาณ “มีใครได้คุยกับเจ้าหน้าที่ชันสูตรแล้วบ้าง”

“กำลังเดินทางมาครับ”

สมิโลว์รับฟังคำตอบนั้น แต่ตาเอาแต่จ้องมองศพอย่างตั้งอกตั้งใจ
ก่อนจะได้มาเห็นด้วยตาตัวเอง สมิโลว์ไม่อาจทำใจเชื่อรายงานที่แจ้งว่าผู้ตาย
ไม่ใช่ใครอื่น หากคือลูต เพ็ตติจอห์น ซึ่งจัดว่าเป็นคนดังในท้องถิ่น เป็น
ชายผู้มีชื่อเสียงขจรขจาย ประธานกรรมการบริหารของบริษัทพัฒนาที่ดิน
ซึ่งเปลี่ยนโฉมโกดังเก็บสำลีมาเป็นโรงแรมชาร์ลส์ทาวน์พลาซ่าที่เพิ่งสร้าง
ขึ้นมาใหม่อันแสนจะหรูหราโอ่อ่า

เขายังเป็นน้องเขยของโรรี สมิโลว์ คนนี้อีกด้วย